

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

20 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Nadejda TOMA
Liliana CATAN
Ion GUZUN

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul Enachi Alexandru în numele inculpatului și inculpatul, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2021, în cauza penală privind-l pe

COJOCARU Igor XXXXX, născut la
XXXXX, domiciliat XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.12.2020 – 28.07.2021;

Instanța de apel: 18.08.2021– 21.12.2021;

Instanța de recurs: 18.03.2022- 20.04.2022.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 28 iulie 2021, Cojocaru Igor a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă, în mărime de 550 (*cinci sute cinci zeci*) unități convenționale, care constituie echivalentul sumei de 27.500 lei, fără privarea acestuia de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Cojocaru Igor a fost informat că, potrivit art. 64 alin. (5) Cod penal, în caz de eschivare cu rea-voință de la achitarea amenzii stabilite ca pedeapsă principală, instanța de judecată poate să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu închisoare în limitele termenelor pedepsei maxime, prevăzute de articolul respectiv al Părții speciale a Codului Penal.

S-a încasat de la Cojocaru Igor în bugetul de stat cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea expertizei judiciare medico-legale, 320 lei.

S-a încasat de la Cojocaru Igor în beneficiul Mariei Toniței cu titlu de compensare a prejudiciului material în sumă de 254,85 lei și prejudiciu moral cauzat

în sumă de 10.000 lei, iar în rest, cerințele s-a respins ca fiind neîntemeiate.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, Cojocaru Igor pe data de 30 octombrie 2020, aproximativ la ora 16:30, conducând mijlocul de transport de model „Renault R11” cu XXXXX, deplasându-se pe XXXXX, în adiacentul imobilului nr.1, manifestând neatenție față de trafic și încredere exagerată în sine, nu a apreciat corect situația rutieră în care se afla autovehiculul la momentul respectiv, nu a luat în considerație starea lucrurilor în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție al participanților la el împotriva accidentelor și consecințelor acestora, nu a ținut cont permanent de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, existența unor obstacole pe sectoarele drumului, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier, ignorând în acest mod Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009 cu privire la aprobarea Regulamentului Circulației Rutiere (RCR), emisă în scopul executării prevederilor art. 37 din Legea nr.131-XVI din 7 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier și anume: prevederile pct. 3 al Regulamentului Circulației Rutiere, în conformitate cu care, *participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului*”, pct. 10 alin. (1) lit. b) al RCR, în conformitate cu care, *„persoana care conduce un vehicul trebuie să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului regulament, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum”*, pct. 11 lit. f) al RCR, potrivit cărora, *la trecerile pentru pietoni cu circulație nedirijată, să cedeze trecerea pietonilor care se află la marginea carosabilului și intenționează să se angajeze în traversare, precum și celor care traversează drumul pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului*, prevederile pct.45 al RCR, potrivit cărora, *conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră*, articolul 32 din Legea nr. 131-XVI din 7 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier”, care în al. (4) stipulează că, *participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluenta și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic*, articolul 33 al. (3) lit. a) din aceeași Lege, conform căruia, *conducătorul de autovehicul este obligat să cunoască și să respecte Regulamentul circulației rutiere*. Așadar, observând pietonul angajat în traversarea carosabilului și dispunând de posibilitate tehnică de evitare a accidentului de circulație, Cojocaru Igor, conducând mijlocul de transport de model „Renault R11” cu numerele de înmatriculare XXXXX, nu a redus viteza sau nu s-a oprit și în rezultat a tamponat pietonul Maria Tonițoi, care traversa partea carosabilă pe marcajul rutier „*trecere pentru pietoni*” de la stânga spre dreapta, relativ deplasării mijlocului de transport. Prin urmare, conform raportului de expertiză judiciară nr. 202002D2034 din 17 noiembrie 2020, lui Maria Tonițoi i-au fost cauzate

leziuni manifestate prin „*subluxația umărului drept, fractura trohanterului mare humerusului drept, cu deplasare neînsemnată a fragmentelor și fractura metafizei proximale fibulei drepte, fără deplasare*, care au fost provocate în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp contodont dur, cât și la lovire de acesta, probabil în timpul și circumstanțele indicate, ce condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu se calificau ca *vătămare corporală medie*.

Astfel, prin acțiunile sale Cojocarul Igor a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264 al. (1) CP, încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății unei persoane.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către procuror, de avocatul Enachi Alexandru în interesele inculpatului și de inculpat, prin care au solicitat casarea sentinței Judecătoria Chișinău.

3.1 *Acuzatorul de stat* a solicitat casarea parțială a sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, recunoscându-l vinovat pe Cojocarul Igor de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal și a-i stabili o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 650 unități convenționale, iar prin aplicarea prevederilor art. 65¹ Cod penal, a-l priva de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 2 ani.

În motivarea cererii de apel, acuzarea a invocat că:

- inculpatul nu a recunoscut vinovăția în cele comise, dar a dat vina pe condițiile meteorologice nefavorabile, pe alte mijloace de transport aflate în circulație la momentul comiterii accidentului rutier, ceea ce confirmă lipsa de căință sinceră;
- instanța a aplicat o pedeapsă prea blândă, neaplicând pedeapsa complementară;
- la individualizarea pedepsei nu s-a ținut cont în principal de gravitatea infracțiunii, persoana celui vinovat, circumstanțele care agravau răspunderea și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. La fel instanța nu a luat în considerație faptul că impactul cu pietonul Maria Tonițoi, a avut loc pe trecerea de pietoni, motive pentru care consideră imperios necesară aplicarea și a pedepsei complementare;

3.2 *Avocatul Enachi Alexandru în interesele inculpatului* în apel a solicitat casarea integrală a sentinței, cu pronunțarea unei hotărâri prin care să fie încetat procesul penal cu reîncadrarea acțiunilor inculpatului în baza codului contravențional.

În motivarea cererii de apel apărarea a invocat că:

- inculpatul a recunoscut parțial vina dar nu a recunoscut însă calificarea ei, considera că instanța de judecată a calificat greșit acțiunile inculpatului;
- la materialele cauzei penale este anexat procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier unde s-a fotografiat automobilului și întocmit schița accidentului rutier. În cazul infracțiunilor legate de încălcarea regulilor de securitate a circulației,

este stabilirea vitezei automobilului prin măsurarea distanței de frânare, iar acest lucru nu a fost efectuat;

- un semn obligatoriu al laturii obiective a infracțiunii prevăzută de alin. (1), art. 264 Cod penal este legătura de cauzalitate între fapta de încălcare a regulilor de securitate a circulației rutiere sau de exploatare a mijloacelor de transport și urmările prejudiciabile;

- conform Raportului de expertiză judiciară nr. 202002D2034 din 17.11.2020 s-a constatat leziuni care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp contondent dur cât și la lovire de acesta; *posibil în timpul și circumstanțele indicate*, condiționează dereglarea sănătății de lungă durată; se califică ca vătămare corporală medie și care pot data din perioada de timp indicată. Astfel, concluziile expertului erau neclare și necesitau dispunerea efectuării unei expertize repetate;

- atât în instanța de judecată cât și la faza de urmărire penală, partea vătămată a declarat că „*se întorcea de la celebrarea zilei de naștere a surorii sale și a servit alcool*”, astfel, fiind sub influența alcoolului, nu se exclude căderea părții vătămate și până la momentul accidentului rutier;

- reieșind din Raportul de expertiză judiciară nr. 202002D2034 din 17.11.2020, expertul judiciar a constatat subluxația umărului drept. Astfel, partea vătămată urma să cadă pe automobilul care a lovit-o, însă, pozele automobilului arată că nu este deteriorat. Partea vătămată are fractură la umărul drept, și nu la umărul stâng, cum ar trebui să fie. Astfel, fractura umărului drept a apărut în alte circumstanțe;

- partea vătămată a declarat că „*a observat automobilul la câțiva metri de dumneaei*”. Prin urmare, acționând cu instinctul de autoapărare, și conducându-se de prevederile punctului 115 din Regulamentul circulației rutiere, partea vătămată nu doar ar fi trebuit să se oprească, dar avea și obligația de a se opri, astfel, putând evita accidentul rutier;

- inculpatul nu avea posibilitatea reală să vadă pietonul, din cauza microbuzului care venea din sens opus, concomitent carosabilul era umed, astfel, conducătorul auto nu putea să frâneze imediat;

- inculpatul se caracteriza pozitiv, nu avea antecedente penale, nu a fost supus răspunderii contravenționale pentru încălcarea Regulamentului circulației rutiere;

- procurorul nu a adus probe care ar demonstra vinovăția inculpatului.

3.3 Inculpatul în apelul său a solicitat casarea integrală a sentinței și pronunțarea unei hotărâri noi.

În motivarea cererii de apel a invocat că, nici organul de urmărire penală, nici ancheta și nici instanța de fond nu au analizat „accidentul”, nu au stabilit dacă accidentul ar fi putut fi evitat, nu au stabilit viteza cu care se mișca automobilul, nu au efectuat măsurările necesare, nu au găsit (nici nu a căutat) urme de frânare și nu au făcut nici un fel de concluzii, s-a bazat numai pe mărturiile „părții vătămate” și nu a luat în considerație dovezile existente.

Poziționarea traumelor primite de pretinsa parte vătămată nu corespunde poziției părților automobilului, care din mărturiile părții vătămate ar fi cauzat leziunile corporale.

În privința acțiunii civile remarca că, medicamentele indicate în cererea civilă nu au nimic comun cu traumele suferite, iar traumele au fost primite în alt loc, în alt timp și în alte circumstanțe.

Din mărturiile părții vătămate reiese că ultima a consumat 30 grame de coniac, fiind la ziua de naștere a surorii sale. Prin urmare, pietonul ca participant la trafic, putea să-și permită întrebuințarea băuturilor alcoolice, însă reacția pietonului devine întârziată, iar acțiunile și mișcărilor părții vătămate nu corespundeau situației rutiere și erau la fel întârziate.

Instanța de fond invoca că în lipsa urmelor de frânare, automobilul nu putea fi oprit, adică automobilul nu a frânat deloc. Inculpatul invoca că urmele de frânare se formează pe carosabil la automobilele vechi, care nu sunt dotate cu sistem antiblocare (ABS). Acest fapt este caracteristic mai mult pentru camioane, automobile de tracțiune, remorci, etc. La automobilele contemporane, dotate cu ABS urmele de frânare lipsesc, iar lipsa urmelor de frânare nu poate dovedi că automobilul nu a frânat.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2021, apelurile procurorului, avocatului Alexandru Enachi în interesele inculpatului și al inculpatului au fost respinse ca nefondate, sentința s-a menținut fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Instanța de fond a argumentat deplin poziția adoptată, atât din punct de vedere a cercetării în ansamblu a circumstanțelor cauzei, cât și a prevederilor legale, iar în acțiunile inculpatului s-a demonstrat cu certitudine componența de infracțiune, prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal.

Această poziție coroborează cu mijloacele de probă, anexate la materialele cauei și cercetate atât în instanța de fond, cât și în apel și anume, *procesul - verbal de cercetare a locului accidentului rutier din 30 octombrie 2020*, cu anexa schiței accidentului rutier și planșa fotografică (f. d. 6-11); *procesul - verbal de examinare a obiectelor din 30 octombrie 2020*, potrivit căruia a fost cercetat automobilul de model „Renault R11” cu XXXXX, parcat pe XXXXX, mijlocul de transport fiind de culoare roșie, fără a fi relevate anumite deteriorări pe suprafața caroseriei (f.d.18-20) și *Raportul de expertiză judiciară nr. 202002D2034 din 17 noiembrie 2020*, prin care s-a constatat la partea vătămată Maria Tonițoi „*subluxația umărului drept, fractura trohanterului mare a humerusului drept, cu deplasare neînsemnată a fragmentelor și fractura metafizei proximale a fibulei drepte, fără deplasare*”, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp contondent dur, cât și la lovire de acesta,

probabil în timpul și circumstanțele indicate, care au condiționat dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare corporală medie (f.d.48-49).

Infrațiunea prevăzută la art. 264 alin. (1) Cod penal este una materială, care se consideră consumată din momentul cauzării urmărilor prejudiciabile de către o persoană care a condus pe un drum public mijlocul de transport, prin ce se întregește latura obiectivă a componenței de infrațiune, și anume, prin conducerea mijlocului de transport de model „Renault R11” cu XXXXX de către Cojocaru Igor, care deplasându-se pe XXXXX, în adiacentul imobilului nr.1, manifestând o neatenție față de trafic și o încredere exagerată în sine, nu a apreciat corect situația rutieră în care se afla autovehiculul la momentul respectiv, nu a luat în considerație starea lucrurilor în traficul rutier ce reflectă gradul de protecție al participanților la el împotriva accidentelor și consecințelor acestora, nu a ținut cont permanent de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, existența unor obstacole pe sectoarele drumului, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier, observând pietonul angajat în traversarea carosabilului și dispunând de posibilitate tehnică de evitarea accidentului de circulație, nu a redus viteza și nici nu a oprit mijlocul de transport pe care-l conducea, a tamponat pietonul Maria Tonițoi, care traversa partea carosabilă pe marcajul rutier „*trecere pentru pietoni*” de la stânga spre dreapta, relativ deplasării mijlocului de transport.

La caz, instanța a statuat că, inculpatul nu a încercat să reducă viteza sau să oprească, dar din contra, a continuat nestingherit și fără să frâneze să se deplaseze inclusiv peste trecerea de pietoni, cunoscând că parcurge carosabilul pe aceasta trecere, într-un loc sporit de pericol, unde se pot afla persoane.

Subsecvent, însăși victima nu s-a ivit imediat de pe acostament, ci se afla deja la mijlocul trecerii și venea din partea opusă, astfel dacă conducătorul Cojocaru Igor, eventual, adapta viteza de deplasare condițiilor de drum și de vizibilitate pentru a reuși să stopeze sau chiar oprea mijlocul de transport, cu siguranță ar fi observat victima și ar fi putut evita accidentul, însă a preferat să manifeste o neglijență față de aceste reguli și cu o încredere exagerată în abilitățile sale, deținând permis de conducere de o perioadă de timp îndelungată, nu a ținut seama de dexteritatea sa în conducere și a produs urmările soldate cu vătămarea medie a integrității corporale și a sănătății victimei.

Instanța de apel a respins argumentul precum că învinuirea adusă inculpatului nu și-a găsit confirmarea, or, de către instanța de fond au fost apreciate toate probele coroborate în ansamblu din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar versiunea apelanților nu și-a găsit confirmare.

Prin urmare, argumentele precum că, organul de urmărire penală, cât și instanța de fond au supra-apreciat gradul prejudiciabil al acțiunilor lui Cojocaru Igor, pentru al putea atrage la răspundere penală nu au fost reținute deoarece având în vedere starea de fapt reținută pe baza declarațiilor inculpatului, părții vătămate, precum și raportului

de expertiză cercetate în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel, s-a constatat că fapta incriminată inculpatului a fost săvârșită de acesta și constituie o infracțiune.

Mai mult ca atât, declarațiile inculpatului sunt contradictorii și dubioase, deoarece ultimul a declarat că, a lovit pietonul Tonițoi Maria, dar nu el i-a cauzat vătămările medii, constatate prin raportul de expertiză, solicitând ca acțiunile sale să fie încadrate în baza prevederilor codului contravențional, astfel, poziția inculpatului care pledează nevinovat are un caracter declarativ, iar circumstanțele relatate de inculpat nu au fost dovedite prin probe pertinente și concludente cazului, totodată fiind în contradicție cu rezultatele probelor administrate la dosar.

La fel s-au respins argumentele invocate de partea apărării precum că, partea vătămată putea singură să cadă și să-și comită vătămările reținute prin raportul de expertiză, or, aceasta la momentul accidentului se întorcea de la sora sa unde a consumat 30 grame de cognac, astfel, aflându-se în stare de ebrietate, întrucât, la materialele cauzei nu sunt atașate careva concluzii ale medicului narcolog care ar confirma alegațiile apelanților, iar consumul a 30 grame de coniac nu atrage după sine starea de ebrietate care ar duce la căderea persoanei și la cauzarea prin căzătură a leziunilor care au fost provocate în rezultatul *acțiunii traumatice a unui corp contondent dur*, cât și la lovire de acesta, probabil în timpul și circumstanțele indicate, ce condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală medie.

Instanța de apel a respins alegațiile inculpatului precum că, în urma accidentului pe hainele părții vătămate, cât și pe automobil nu au fost constatate careva urme de vopsea, sau careva deteriorări a automobilului, care ar fi putut surveni în urma tamponării, or, ultimul nu a declarat că, automobilul a fost recent vopsit, ca să lase careva urme de vopsea. Mai mult ca atât, argumentele inculpatului precum că, la automobilele contemporane dotate cu ABS urmele de frânare lipsesc, procesului-verbal de examinare a automobilului nu demonstrează că automobilul implicat în accidentul rutier este de marcă contemporană și la materialele cauzei nu este nici o probă care ar confirma că automobilul la momentul comiterii accidentului rutier era dotat cu ABS.

Instanța de apel a considerat că la determinarea tipului și măsurii de pedeapsă, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 75-77 Cod penal adică, de pericolul social al crimei comise de Cojocar Igor, de gravitatea infracțiunii comise care se califică ca infracțiune mai puțin gravă, comisă cu formă dublă de vinovăție, iar în final se apreciază ca fiind intenționată. În conformitate cu prevederile art. 76, 77 Cod penal, careva circumstanțe agravante în privința inculpatului nu au fost reținute, iar ca circumstanță atenuantă s-a reținut săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, inculpatul este caracterizat pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și/sau psihiatru.

De asemenea la stabilirea tipului și mărimii pedepsei, instanța de judecată corect a luat în considerare gradul și caracterul pericolului social al faptei, și anume faptul că a comis o infracțiune mai puțin gravă, motivul și scopul celor comise, personalitatea inculpatului și anume că se caracterizează pozitiv și anterior nu a fost condamnat, caracterul prejudiciabil și vătămarea medie a părții vătămate, circumstanțe ce atenuează sau agravează răspunderea și influența pedepsei asupra corectării inculpatului.

În astfel, de circumstanțe, instanța de fond motivat a stabilit categoria și măsura de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei, persoana inculpatului și, în așa mod, corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se va asigura prin aplicarea pedepsei cu amendă în limitele minime prevăzute de sancțiunea normei incriminate, fără aplicarea pedepsei complementare și anume fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Enachi Alexandru în numele inculpatului și inculpatul au atacat-o cu recurs ordinar, solicitând casarea deciziei contestate.

6.1 *Avocatul Enachi Alexandru în interesele inculpatului* a înaintat recurs ordinar, fără a invoca prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri prin care să fie încetat procesul penal cu reîncadrarea acțiunilor în baza codului contravențional.

În motivare recurentul a indicat că:

- un element important la cercetarea la fata locului în cazul infracțiunilor legate de încălcarea regulilor de securitate a circulației, este stabilirea vitezei automobilului prin măsurarea distanței de frânare, lucru ce nu a fost efectuat. Deci, nu poate afirma că a avut loc încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere prin depășirea vitezei:

- semn obligatoriu al laturii obiective a infracțiunii prevăzută de alin. (1), art. 264 Cod penal este legătura de cauzalitate între fapta de încălcare a regulilor de securitate a circulației rutiere sau de exploatare a mijloacelor de transport și urmările prejudiciabile:

- conform Raportul de expertiză judiciară nr. 202002D2034 din 17.11.2020, leziunile au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp contondent dur cât și la lovire de acesta; posibil în timpul și circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de lungă durată; se califică ca vătămare corporală medie și care pot data din perioada de timp indicată;

- declarațiile părții vătămate lasă loc de interpretare, astfel, există dubii asupra veridicității lor;

- atât în instanța de judecată, cât și la faza de urmărire penală, partea vătămată a declarat că „se întorcea de la celebrarea zilei de naștere a surorii sale și a servit alcool”,

astfel, fiind sub influența alcoolului, nu se excludea căderea părții vătămate și până la momentul accidentului rutier;

- conform Raportului de expertiză judiciară nr. 202002D2034 din 17.11.2020, partea vătămată urma să cadă pe automobilul care a lovit-o, însă pozele automobilului ne arată că nu este deteriorat. Partea vătămată are fractură la umărul drept, și nu la umărul stâng, cum ar trebui să fie. Astfel, fractura umărului drept a apărut în alte circumstanțe. Mai mult, fractura umărului drept și în general leziunile corporale, puteau fi cauzate atât până la accident, cât și după accident și până la examinarea părții vătămate de către medic;

- luând în calcul că medicul expert nu a putut stabili cu exactitate momentul cauzării vătămării corporale, și reieșind din cele enunțate supra, conchid că acțiunile condamnatului sunt încadrate greșit și urmează a fi recalificate în baza codului contravențional;

- inculpatul se caracterizează pozitiv, nu are antecedente penale, nu a fost supus răspunderii contravenționale pentru încălcarea Regulamentului circulației rutiere, a contribuit la tratamentul părții vătămate, și este gata să contribuie și în continuare, însă din cauza sumei exagerate care este solicitată de partea vătămată, s-a oprit;

- acuzarea de stat nu a adus probe care ar demonstra vinovăția inculpatului.

6.2 Inculpatul în recursul ordinar a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri.

În motivare recurentul a invocă aceleași argumente indicate în cererea de apel raportate la decizia contestată, cu analiza/criticarea probelor anexate la dosar-declarațiile părții vătămate, procesul-verbal de cercetare a locului accidentului din 30.10.2020, schița accidentului rutier, procesul-verbal de examinare a obiectelor din 30.10.2020 și raportul de expertiză judiciară nr. 202002D2034 din 17.11.2020. Recurentul menționează că în dosar există un șir de probe care dovedesc nevinovăția sa, însă aceste probe nu au fost examinate, au fost neglijate de organul de urmărire penală, anchetă, instanța de fond și instanța de apel.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursurilor ordinare, menționând că acestea urmează a fi declarate inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate și lipsite de temeiuri legale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

În speță, avocatul Enachi Alexandru critică hotărârea, solicitând rejudecarea cauzei, însă nu face trimitere la temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală sau la presupusele erori depistate în decizie.

Inculpatul a invocat temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală și critică soluția instanței de apel, din motiv că, în opinia sa, instanța nu a apreciat corect probele și eronat a calificat infracțiunea.

Potrivit textului, recurentul nu a concretizat care din temeiurile pct. 6) le-a pus la baza cererii de recurs și prin ce se confirmă aceste temeiuri, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a unuia din cele 5 menționate de legislator este inadmisibilă și prin urmare, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmare la examinarea cauzei în ordine de recurs ordinar.

În ce privește argumentul ce reprezintă temeiul prevăzut la pct. 12) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, Colegiul penal constată că, analizând acest temei în raport cu motivele invocate, nici acesta nu și-a găsit confirmare, or, prin cercetarea probatoriului de către instanța de apel au fost dovedite elementele infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

Deși se invocă că inculpatul nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, Colegiul consideră că instanța de apel întemeiat a conchis că afirmațiile respective nu generează casarea sentinței și achitarea acestuia precum s-a solicitat în apel, or în cursul judecării cauzei în apel și în fond au fost prezentate probe care înlătură orice dubiu și dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în cele imputate.

Colegiul consideră inacceptabil faptul că apărătorul și inculpatului, pe calea recursului ordinar, doresc să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi corectată vreo eroare judiciară, ci doar în vederea reaprecierii probatoriului, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excedă scopul pentru care aceasta a fost creată.

Prin urmare, Colegiul penal consideră recursurile neîntemeiate or instanțele de judecată inferioare, judecând cauza și verificând probele cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă, potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția lui Cojocar Igor în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, concluzie pe care instanța de recurs o însușește.

Dacă vorbim de motivele indicate în recursurile ordinare, recurenții nu concretizează anumite erori de drept ce ar afecta hotărârea pronunțată, dar critică declarațiile martorilor, procesele - verbale și rapoartele de expertiză, argumente ce nu aduc credibilitate și temei pentru instanța de recurs să intervină.

Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs.

Mai mult, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune partea apărării este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal. Simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită apărătorul.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunilor nu poate servi temei pentru încetarea procesului penal și recalificarea în contravențional, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care au confirmat cu certitudine vina lui, iar cele invocate de recurenți sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărindu-se scopul evitării răspunderii penale.

Față de lucrul judecat de către instanța de apel, Colegiul consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 550 unități convenționale și achitarea prejudiciilor morale/ materiale este echitabilă, raportată la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja de a comite pe viitor alte fapte infracționale de același gen.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu cele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanța nu a admis vreo eroare gravă de fapt, care să fi afectat soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

În aceeași ordine de idei, Colegiul nu consideră ca fiind necesar de a motiva diferit răspunsul la aceleași argumente invocate în cererile de apel, în contextul oferirii răspunsurilor plauzibile de către instanța de apel. Potrivit jurisprudenței CtEDO, în situația dată, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Prin urmare, având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar criticele din cererile de recurs nu și-au găsit confirmarea.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Enachi Alexandru în numele inculpatului și inculpatul, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2021, în cauza penală privindu-l pe COJOCARU Igor XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 iunie 2022.

Președinte

Nadejda TOMA

Judecător

Liliana CATAN

Judecător

Ion GUZUN